

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 212.500 van 6 april 2011
in de zaak A. 185.485/XIV-32.619**

In zake : de stad ANTWERPEN
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Patrick Van Der Straten
 kantoor houdend te 2018 Antwerpen
 Mechelsesteenweg 120 bus 4
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

 het VLAAMSE GEWEST, vertegenwoordigd door de Vlaamse
 regering
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Tom De Sutter
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Koning Albertlaan 128
 bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 12 oktober 2007, strekt tot de
nietigverklaring van het ministerieel besluit houdende niet-goedkeuring van het
besluit van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen van
11 mei 2007 houdende het opleggen van de tuchtsanctie van schorsing voor
1 maand van Synthia Van Camp, consulent rechten, van 14 augustus 2007.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Bart Weekers heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 maart 2011.

Staatsraad Stephan De Taeye heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Van Der Straten, die verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Elsbeth De Vijlder, die loco advocaat Tom De Sutter verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Iris Verheven heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Nadat de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid Wonen en Inburgering (hierna : de bevoegde Vlaamse minister) bij

beslissing van 18 april 2007 zijn goedkeuring had onthouden aan de beslissing van 12 januari 2007 van het college van burgemeester en schepenen van de stad Antwerpen houdende het opleggen van de tuchtsanctie van een maand schorsing aan Synthia Van Camp, neemt dit college op 11 mei 2007 een nieuwe beslissing waarbij de laatstgenoemde tuchtrechtelijk wordt gesanctioneerd met een schorsing gedurende een maand.

De “aanklacht” die tot de voormelde schorsing heeft geleid, luidt als volgt:

“Consulent rechten Synthia Van Camp (...) bij lerende stad heeft de haar opgedragen taken niet uitgevoerd. Bovendien heeft ze de onderrichtingen niet nageleefd voor wat betreft de werktijd. Zij heeft het medisch vademecum en het verlofreglement overtreden en was hierdoor meermaals ongewettigd afwezig”.

3.2. Met een op 23 mei 2007 ter post aangetekend schrijven stuurt de verzoekende partij een eensluidend verklaard afschrift van het voormelde tuchtbesluit van 11 mei 2007 aan Synthia Van Camp.

3.3. Bij schrijven, gedateerd op 23 mei 2007, stuurt de verzoekende partij een voor eensluidend verklaard afschrift van het tuchtbesluit van 11 mei 2007, samen met het tuchtdossier, aan het Vlaams ministerie van Bestuurszaken, Agentschap voor Binnenlands Bestuur, Afdeling Lokale en Provinciale Besturen, ter attentie van “de minister”.

Blijkens de op het voormelde schrijven van de verzoekende partij aangebrachte datumstempel van de beroepsinstantie, ontvangt de bevoegde Vlaamse minister dit schrijven op 30 mei 2007.

3.4. Op 22 juni 2007 stelt Synthia Van Camp hoger beroep in tegen het tuchtbesluit van 11 mei 2007.

Blijkens de op het voormelde schrijven aangebrachte datumstempel van de beroepsinstantie, ontvangt de bevoegde Vlaamse minister dit schrijven op 25 juni 2007.

3.5. Op 14 augustus 2007 beslist de Vlaamse minister van Binnenlands Bestuur, Stedenbeleid Wonen en Inburgering om het meervermelde tuchtbesluit van 11 mei 2007 niet goed te keuren.

Dit is de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de ontvankelijkheid *ratione temporis* van het beroep van Synthia Van Camp het volgende overwogen:

“Overwegende dat het tuchtbesluit werd genomen op 11 mei 2007; dat het aan de betrokkene werd bezorgd bij aangetekende brief van 23 mei 2007; dat volgens de informatie van de tuchtoverheid, het poststuk zou uitgereikt zijn aan de betrokkene op 24 mei 2007, wat binnen de termijn is van het artikel 307 van de nieuwe gemeentewet dat stelt dat van de tuchtbeslissing aan de betrokkene kennis moest gegeven worden binnen de 10 werkdagen;

Overwegende dat in toepassing van het artikel 4 van het decreet van 24 juli 1991 de beroepstermijn van dertig dagen waarover de betrokkene beschikt om het beroep in te stellen, aanvangt op de dag na de kennisgeving; dat die termijn in casu bijgevolg start op 25 mei 2007 en loopt tot 24 juni 2007; dat volgens het beroepsschrift en de bijgevoegde omslag, het beroepsschrift werd afgegeven in het postkantoor op 22 juni 2007 wat binnen de vermelde termijn van het artikel 4 is; dat het daarbij van geen belang is wanneer dit beroepsschrift ontvangen werd door de beroepsinstantie; dat het artikel 4 enkel spreekt over het instellen van een beroep en dat daarbij niet wordt vermeld dat dit een feitelijke afgifte aan de beroepsinstantie inhoudt”.

In de bestreden beslissing wordt aangaande de mededelingsplicht in hoofde van de verzoekende partij het volgende overwogen:

“Overwegende dat in toepassing van het artikel 3 van het decreet van 24 juli 1991 het tuchtbesluit en het volledige tuchtdossier op straffe van nietigheid aan de beroepsinstantie moet bezorgd worden op dezelfde dag als de toezending per aangetekende zending van tuchtbesluit aan de betrokkene; dat volgens de poststempel op de omslag, de zending aan de beroepsinstantie werd verstuurd op 24 mei 2007; dat, zoals supra ook wordt uiteengezet, volgens een document van De Post, gevoegd bij het tuchtdossier, de zending aan betrokkene aan de post werd overhandigd en werd verstuurd op 23 mei 2007; dat dit betekent dat de beide zendingen niet op dezelfde dag werden verstuurd en dat bijgevolg in toepassing van

het vermelde artikel 3, de nietigheid van het tuchtbesluit wordt vastgesteld;

Overwegende dat omwille van de bovenvermelde redenen het beroep ingewilligd wordt; dat de nietigheid van het tuchtbesluit wordt vastgesteld en het om die reden niet wordt goedgekeurd”.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Tweede middel

Standpunt van de partijen

4.1. De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 4 en 5, tweede lid, van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet.

Zij betoogt dat de minister het beroep van de betrokkene als laattijdig en dus onontvankelijk had moeten beoordelen. Toegelicht wordt dat het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene werd ter kennis gebracht met een aangetekende brief van 23 mei 2007 en dat de kennisgeving geschiedde op 24 mei 2007, zijnde de datum van de aanbieding. De dertigdagentermijn begon te lopen op 25 mei 2007, zijnde de dag na de kennisgeving, en liep tot 24 juni 2007. Het beroep werd ingesteld door de ontvangst van het beroepschrift door de beroepsoverheid op 25 juni 2007. De Vlaamse minister gaat er volgens de verzoekende partij ten onrechte van uit dat de afgifte op het postkantoor de datum is waarop het beroep bij de Vlaamse regering werd ingesteld. Immers, tenzij de wet een andere wijze voorziet, wordt een beroep bij de beroepsinstantie ingesteld op het ogenblik dat deze laatste het beroepschrift ontvangt en hiervan kennis neemt. Artikel 5 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 bepaalt niet op welke wijze het beroep moet worden ingesteld, er wordt niet voorzien dat het met een bij een ter post aangetekende brief dient te geschieden en evenmin wordt gesteld dat alle procedurestukken aan de beroepsinstantie moeten toegezonden worden bij een ter post aangetekende brief. Dit in tegenstelling tot bijvoorbeeld de procedure voor de

Raad van State. De zienswijze dat de datum waarop een beroepschrift bij aangetekend schrijven aan de post wordt toevertrouwd in beginsel ook de datum is van de indiening van het beroep, geldt te dezen niet, daar dit niet wordt voorzien. Artikel 5 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 stelt enkel dat het beroep wordt ingesteld bij de Vlaamse regering. “Instellen” van het beroep bij de Vlaamse regering, houdt in dat het beroepschrift bij de Vlaamse regering is en dat de Vlaamse regering hiervan kennis kan nemen.

4.2. De verwerende partij antwoordt in haar memorie van antwoord dat de verzoekende partij als gevolg van het ongegrond bevinden van het eerste middel geen belang heeft bij de beoordeling van het tweede middel. De ongegrondheid van het eerste middel bevestigt immers de nietigheid van het tuchtstrafbesluit.

Voorts betoogt de verwerende partij dat artikel 6 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 bepaalt dat de toezichthoudende overheid zich als beroepsinstantie over het beroep moet uitspreken en de uitspraak bij aangetekende brief naar de betrokken partijen moet versturen, binnen een termijn van zestig dagen “vanaf de dag na het binnenkomen van het beroep”. Deze bepaling bevestigt het verschil tussen het instellen van het beroep en het binnenkomen van het beroep. De termijn om uitspraak te doen en deze uitspraak te versturen zou dan ook worden berekend op basis van de datum van het instellen van het beroep indien met het begrip “instellen” het binnenkomen of het ontvangen van het beroep zou worden bedoeld. Dit is evenwel niet het geval. Voor het instellen van het beroep geldt de datum waarop de zending is afgestempeld door de postdiensten. Het feit dat de aangetekende zending niet is opgelegd als wijze voor het instellen van het beroep doet hieraan geen afbreuk. Indien een zending per gewone post de toezichthoudende overheid niet zou bereiken, is dit een bewijsprobleem van het betrokken personeelslid.

4.3. De verzoekende partij voegt noch in haar memorie van wederantwoord noch in haar laatste memorie iets aan haar uiteenzetting toe.

Beoordeling

4.4. De verzoekende partij heeft er belang bij om de tijdigheid van het beroep tegen haar tuchtbesluit, rechtsvraag die de in het eerste middel bekritiseerde beoordeling van het beroep door de verwerende partij voorafgaat, te betwisten. De door de verwerende partij ter zake aangevoerde exceptie is ongegrond.

4.5. Artikel 4 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet, luidt als volgt :

“Het beroep bedoeld in de artikelen 5 en 6 wordt door de betrokkene ingesteld binnen een termijn van dertig dagen vanaf de dag na de kennisgeving van het besluit houdende het opleggen van de tuchtstraf of de preventieve schorsing. Het beroep schorst de beslissing niet.”.

Artikel 5, tweede lid, van het voormelde decreet, luidt als volgt :

“Tegen de besluiten van de gemeentelijke overheid houdende het opleggen van de tuchtstraf van de inhouding van wedde, de schorsing, de terugzetting in graad, het ontslag van ambtswege, de afzetting en de preventieve schorsing, kan de betrokkene beroep instellen bij de regering.”.

4.6. Het betoog van de verzoekende partij dat “een beroep bij de beroepsinstantie wordt ingesteld op het ogenblik dat deze laatste het beroepschrift ontvangt en hiervan kennis neemt, tenzij de wet een andere wijze voorziet”, wordt niet bijgetreden. De Vlaamse minister heeft de datum van afgifte van het beroepschrift op het postkantoor terecht als de datum van het instellen van het beroep in de zin van de voormelde bepalingen aangenomen.

Het middel is ongegrond.

B. Eerste middel

Standpunt van de partijen

5.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 3 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet.

Zij betoogt dat de minister zich vergist wanneer hij stelt dat het tuchtbesluit moet worden vernietigd wegens schending van artikel 3 van het voormelde decreet van 24 juli 1991. Zowel de brief gericht aan Synthia Van Camp als de brief gericht aan de beroepsinstantie dragen als datum 23 mei 2007. “Toezenden” houdt in dat het dossier wordt klaargemaakt om het over te maken via de post, zodat de toezending aan de beroepsinstantie op dezelfde datum geschiedde als de kennisgeving aan de betrokkene. Het is niet omdat de post op de briefomslag als datum 24 mei 2007 heeft vermeld, dat het dossier niet op 23 mei 2007 aan de beroepsinstantie zou zijn toegezonden. Het toezenden kan gebeuren door het deponeren van een brief met het dossier in een brievenbus. Het is mogelijk dat de post deze brievenbus niet diezelfde dag licht. In dat geval is echter de toezending wel diezelfde dag geschied.

De toezending aan de beroepsinstantie is aan geen enkele formaliteit onderworpen. Nergens is voorzien dat dit zou moeten geschieden met een bij een ter post aangetekende brief of de overhandiging tegen ontvangstbewijs. Indien de decreetgever een bijzonder belang aan de gelijktijdige verzending had gegeven, dan had hij voorzien dat dergelijke verzending met een ter post aangetekende brief dient te geschieden. De decreetgever zou dit als een substantiële vormvereiste hebben kunnen omschrijven en hieraan een sanctie koppelen, maar heeft dit niet gedaan.

Zelfs indien uit de feiten zou worden afgeleid dat de toezending van het dossier aan de beroepsinstantie niet op dezelfde datum geschiedde als de toezending van het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene, dan nog kan deze onregelmatigheid niet de nietigheid van het tuchtstrafbesluit veroorzaken. Het doel van artikel 3 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 is toelaten dat de toezichthoudende overheid met volledige kennis van zaken het beroep kan behandelen wanneer de betrokkene beroep aantekent. Zo kan een onvolledig dossier nog worden aangevuld, voor zover dit geschiedt voordat het beroep wordt behandeld.

Zelfs indien het de bedoeling van de decreetgever is geweest dat de toezending van het dossier en de kennisgeving van het tuchtstrafbesluit gelijktijdig gebeurt, dan nog houdt dit geenszins in dat deze formaliteit een op straffe van nietigheid voorgeschreven formaliteit of een substantiële vorm uitmaakt. De nietigheid van het tuchtstrafbesluit bij miskennen van artikel 3 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991, is niet voorzien in het tweede lid van dat artikel, noch in enige andere bepaling. De gelijktijdige toezending is geen op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm. De op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen zijn de procedure- en vormvoorschriften waaraan in geval van overtreding, door een wettelijke of reglementaire bepaling, uitdrukkelijk de sanctie van de nietigheid is verbonden. De gelijktijdige toezending kan moeilijk worden aanzien als een substantiële vormvereiste waarvan de schending de nietigheid van de tuchtstrafbeslissing veroorzaakt. Er valt niet in te zien dat de miskennen van de gelijktijdige verzending de interne werking van de openbare dienst zou bemoeilijken, wanneer de beroepsinstantie het beroep met kennis van zaken kan behandelen. Dit voorschrift van gelijktijdigheid heeft geen invloed op de tuchtstrafbeslissing, is van geen enkel belang voor de totstandkoming van deze beslissing en is evenmin van enig belang voor de door de Vlaamse minister nog te nemen beslissing.

De verzoekende partij wijst er tenslotte op dat de betrokkene de schending van artikel 3 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 niet heeft

ingeroepen en geen enkel nadeel heeft bij een eventuele schending van dit vormvoorschrift. Evenmin toont de Vlaamse minister aan welke benadeling er zou zijn ontstaan indien het tuchtdossier niet aan de beroepsinstantie werd toegestuurd op hetzelfde moment als de kennisgeving van het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene. De beroepsinstantie had kennis van het gehele dossier voordat het beroep bij haar werd ingesteld. Dat deze niet-gelijktijdige kennisgeving geenszins de interne werking van de openbare dienst kan bemoeilijken, blijkt uit het feit dat de beroepsinstantie niet nagaat, tenzij er beroep wordt ingesteld, of en wanneer het tuchtdossier aan haar werd overgemaakt. Indien dergelijke bepaling de interne werking zou bemoeilijken, mag verwacht worden dat de beroepsinstantie telkens zou nagaan of de datum van de toezending van het tuchtdossier aan haar op hetzelfde ogenblik als de kennisgeving van het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene geschiedde.

5.2. De verwerende partij antwoordt in haar memorie van antwoord dat de redenering van de verzoekende partij weinig ernstig is. Het zou aldus voldoende zijn om de beide brieven op hetzelfde moment op te maken en er niet toe doen op welk ogenblik zij aan de post bezorgd worden of verzonden worden. Eén van de beide brieven zou aldus zonder probleem enkele dagen tot zelfs enkele weken op het bureau van de behandelend ambtenaar kunnen blijven liggen vooraleer te worden verzonden, zonder artikel 3 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 te schenden. De bewijsplicht voor de gelijktijdige zending rust op de verzoekende partij. Het staat deze partij vrij te kiezen op welke wijze zij aan die verplichting ten aanzien van de toezichthoudende overheid voldoet. Het gebrek aan rechtszekerheid van een zending per gewone post kan aan de verwerende partij echter niet verweten worden. Een aangetekend schrijven wordt niet zomaar in de brievenbus gestopt. Het wordt afgegeven in het postkantoor en zowel de zending als het bewijs van de aangetekende zending worden afgestempeld. De verzoekende partij levert niet het bewijs dat beide brieven op dezelfde datum zijn toegezonden aan, enerzijds, het betrokken personeelslid en, anderzijds, de toezichthoudende overheid en is bovendien niet verschenen op de hoorzitting, waar zij nadere toelichting had kunnen geven.

Het gebrek aan gelijktijdige toezending bemoeilijkt de interne werking van de toezichthoudende overheid niet. Indien de redenering van de verzoekende partij zou worden gevolgd, zou het volstaan dat de toezichthoudende overheid over alle stukken van het dossier beschikt vooraleer een beslissing te nemen. Een dergelijke argumentatie ontnemt iedere betekenis aan de in artikel 3 van het decreet van 24 juli 1991 opgelegde verplichting en de strikte termijnregeling in dit decreet.

Het feit dat de nietigheid enkel en alleen is ingeschreven in het eerste lid van artikel 3 van het decreet van 24 juni 1991 en niet in het tweede lid, is ter zake niet dienend. De toezichthoudende overheid is in het verleden dikwijls genoodzaakt geweest om dienaangaande op te treden. De tekst van het voormelde artikel 3 biedt evenmin enige ruimte om een belangenafweging te maken. De toezichthoudende overheid is ertoe gehouden de nietigheid van het tuchtstrafbesluit vast te stellen.

5.3. De verzoekende partij betoogt in haar memorie van wederantwoord dat de doelstelling van artikel 3 van het decreet van 24 juni 1991 erin bestaat dat de beroepsinstantie over alle stukken van het administratief dossier zou beschikken, teneinde zich tijdig, dit is voor de hoorzitting, van de feiten die aan het tuchtstrafbesluit ten grondslag liggen en van de regelmatigheid van de procedure, een juist beeld te kunnen vormen. De doelstelling van artikel 3 voornoemd is geenszins een bijkomend formalisme in te voeren. Het feit dat de toezichthoudende overheid in het verleden dikwijls genoodzaakt is geweest om op te treden, doet daaraan geen afbreuk. Het staat vast dat de beroepsinstantie in het verleden niet tot de nietigheid van het tuchtstrafbesluit besloot.

De verzoekende partij betoogt verder dat er geen sprake van is dat één van beide brieven gedurende enkele dagen of weken op het bureau van de behandelende ambtenaar is blijven liggen. Het feit dat de beroepsinstantie het tuchtstrafbesluit en het dossier slechts op 30 mei 2007 ontving, kan niet aan haar

worden toegeschreven, nu zij het tuchtstrafbesluit en het dossier met een brief van 23 mei 2007 heeft toegezonden.

De partij die zich op de schending van de wetsbepaling beroept, moet de feiten aanbrengen die aan de ingeroepen schending ten grondslag liggen. De verwerende partij moet bewijzen dat de nietigheidsgrond bestaat en moet daarvoor een sluitend bewijs bijbrengen. Nu de toezending aan de beroepsinstantie bij gewone brief de regel is, zou de zienswijze van de verwerende partij de verzoekende partij voor een onoplosbaar bewijsprobleem plaatsen. Er kan immers niet goed worden ingezien op welke wijze zij alsnog het bewijs van de gelijktijdige toezending zou kunnen leveren, dan door te verwijzen naar de data van de toezendingsbrieven. In die omstandigheid komt het aan de verwerende partij toe om te bewijzen dat de op 23 mei 2007 gedateerde brief niet op die dag werd opgemaakt of toegezonden.

5.4. De verwerende partij betoogt in haar laatste memorie nog dat de beroepsinstantie er onverkort toe gehouden was om de sanctie van artikel 3 van het meer vermelde decreet van 24 juli 1991 toe te passen, wanneer hij vaststelde dat de brieven niet gelijktijdig verzonden waren. De voormelde bepaling houdt volgens deze partij een gebonden bevoegdheid in en de beroepsinstantie beschikte over geen enkele bevoegdheid of rechtsgrond om de sanctie niet toe te passen. De Raad van State mag zich niet in de plaats stellen van de decreetgever, noch van de toezichthoudende overheid. Het feit dat in de voorbereidende werken van het gemeentedecreet staat te lezen dat de gelijktijdige toezending als “bijzonder omslachtig” en “vaak overbodig” werd ervaren, is geenszins van aard om anders te oordelen.

Beoordeling

5.5. Artikel 3 van het decreet van 24 juli 1991 houdende regeling, voor het Vlaamse Gewest, van het administratief toezicht op de handelingen

betreffende tucht- en sommige ordemaatregelen genomen ten opzichte van het gemeentepersoneel bedoeld in de nieuwe gemeentewet, luidt als volgt :

“Elke gemeentelijke overheid, die een tuchtstraf of een preventieve schorsing oplegt aan een personeelslid is, op straffe van nietigheid van het getroffen tuchtstrafbesluit, verplicht het desbetreffend besluit samen met het volledig tuchtdossier aan de beroepsinstantie toe te zenden.

Deze toezending dient te gebeuren op dezelfde datum als de toezending bij een ter post aangetekende brief of de overhandiging tegen ontvangstbewijs van het tuchtstrafbesluit aan de betrokkene. ”.

5.6. De voormelde bepaling stelt de nietigheid in van een beslissing die een gemeentelijke overheid in een tuchtzaak of in een met een tuchtprocedure verbonden zaak van preventieve schorsing neemt, wanneer de gemeentelijke overheid haar beslissing en het volledige daarop betrekking hebbende dossier niet toestuurt aan de overheid die overeenkomstig artikel 5 van hetzelfde decreet bevoegd is om, op beroep van de betrokkene, de genomen beslissing al dan niet goed te keuren. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet, meer bepaald de algemene toelichting bij het ontwerp en de commentaar bij artikel 3 van het ontwerp (Vl.Raad, stuk 529 (1990-1991), p. 2 en 4) en uit de tekst van artikel 3 zoals die in het voorontwerp van decreet is neergeschreven, kan ook afgeleid worden dat de voorwaarde van de gelijktijdige verzending van de beslissing aan de betrokkene en van de beslissing en het dossier aan de toezichthoudende overheid eveneens een vormvoorschrift is waarvan de overtreding de nietigheid van het besluit van de gemeentelijke overheid met zich brengt.

5.7. Het komt aan de verzoekende partij toe het bewijs te leveren van haar bewering dat zij haar tuchtbesluit van 11 mei 2007 op dezelfde dag aan de bevoegde Vlaamse minister heeft toegezonden als de kennisgeving ervan aan de betrokkene. Te dezen levert de verzoekende partij het voormelde bewijs niet, maar blijkt integendeel dat de briefomslag van de toezending van het dossier en het tuchtbesluit aan de bevoegde Vlaamse minister als postdatum 24 mei 2007 draagt. Deze datum dient als de datum van toezending van het tuchtbesluit aan de bevoegde Vlaamse minister te worden beschouwd. Aangezien de kennisgeving van het tuchtbesluit aan Synthia Van Camp onbetwistbaar op 23 mei 2007, en

derhalve vóór de toezending ervan aan de beroepsinstantie, geschiedde, diende de verwerende partij het tuchtbesluit voor nietig te houden en heeft zij dit besluit terecht haar goedkeuring onthouden.

Het middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 6 april 2011, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
bijgestaan door	
Christophe Verhaert,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Christophe Verhaert

André Beirlaen